Ч. 195. Середа 19 (6) вересня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Переговори угодові з Угорщиною. — Старочехи рушають ся. — Події в Росиї. — Ворохобня на Кубі. — Японія в Манджуриї.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить: Вчера відбула ся конференция міністерияльна, на котрій ухвалено інструкциї для референтів фахових, котрі мають виїхати до Відня, щоби там взяти участь в переговорах угодових. Секретар державний Попович виїхав вчера по полудни до Відня, щоби з міністром скарбу, дром Коритовским, відбути конференцию в справі спільного буджету. Нинї рано виїзджають до Відня фахові референти, а нинї по полудни відбуде ся перше засїданє, на котрім делеґати з обох сторін зазначать своє становище. Друге засїданє відбуде ся в Будапештї.

Староческа партия по довгих лїтах полїтичного сну зачинає від якогось часу щораз більше рушати ся і нїби лагодити ся до обнятя спадщини по Молодочехах, хоч до того поки що ще далеко. Комітет екзекутивний тої партиї відбув онногди засїданє, на котрім відчитано письмо ческої ради народної в справі концентрациї ческих партий. По довгій дискусиї ухвалено однодушно, щоби комітет екзекутивний взяв участь в нарадах, які ческа рада народна в тій справі зарядить. Відтак раджено над ситуациєю парляментарною і реформою виборчою та ухвалено резолюцию, в котрій заявляє, що реформа виборча не відповідає жаданям партиї, позаяк вибір послів не відбуває ся через сойми а відтак і з причини несправедливого роздїлу мандатів та упослїдження ческого народу, котрий що до процентового числа послів стоїть на передпослїднім місци. Переведено також дискусию над найновійшими заходами в справі ческо-мадярского порозуміня і висказано думку, що справа тота підприпнята деякими людьми без відповідного приготовленя не заслугує на поважне трактованє.

Мимо военного стану і польних судів в цїлій Росиї полїтичним убийствам нема кінця. Вчера напали революцїонїсти в Варшаві на члена военного суду ґенерала Ворошевского на площи Александра і один з них стрілив до него з револьвера та зранив его тяжко. Через Гамбурґ наспіла вість, що якийсь революцїонїст стрілив до ґенерала Орлова в хвили, коли він висїдав на беріг, але зранив его лиш легко. Ґен. Орлов поїхав з царским двором на фінські води і тут на побережу мала стрітити его така пригода.

З Петербурга доносять про таку подію: Командант карної експедициї на московско-казаньскій зелїзници, полковник Ріман з ґвардийского полку семенівского, котрий — як звістно — казав постріляти богато урядників зелїзничих, щез зараз по убитю ґен. Мінна без слїду зі свого помешканя при Николаївскій улици. Разом з ним щезла також і его жінка і тайні аґенти, котрі его стерегли. Кажуть, що полковник разом з цїлим своїм окруженем втїк за границю, бо одержував що дня листи з погрозами і вироки смерти. Подібно втїкають з Росиї і великі князї. З Берлина доносять іменно, що там на двірци коло зоольоґічного города завізвано минувшої ночи нараз всїх урядників, щоби ставили ся на пероні. Небавком над'їхав росийский поїзд двірский, в котрім їхало кількох росийских вел. князів, що втїкали з Петербурга.

Про смерть Трепова розійшли ся тепер всїлякі чутки, доказ, що декотрі заграничні кореспонденти мають не лиш дуже буйну фантазию, але хотїли би один другого перевисшити в доношеню сензацийних вістий. Так подає кореспондент ґазети „Berl. Ztg.“, що Трепов закінчив самоубийством з причини, що цар зробив єму виговір, коли показало ся, що аж чотирох льокаїв належало до революцийної орґанїзациї. Якою смертию по правдї Трепов зги-

Мала сусїдка.

(З нїмецкого. — Л. Рота).

(Конець).

Наконець по многих трудах і перепонах дійшов до того, чого бажав: виставало єму на житє для двоїх. Щасливий, повний надїй, вибрав ся до свого родинного місця.

Першою его річию було піти до Тіллї. Не застав еї дома і се его знеохотило. Поволи проходжував ся по своїй комнатї, не відриваючи очий від дому професора.

На дворі вже смеркало. Дорота, стара служниця его небіжки матери, принесла лямпу і поставила еї на столї.

На сходах почув ся легкий, але дивно скорий хід, хтось коротко але скоро запукав до двериий і заки він ще вспів закликати „Прошу!“ стояла перед ним Тіллї.

Коротко уриваними словами, задихана, на смерть залякана стала говорити. Він видивив ся на неї, повів механїчно рукою по чолї.

— Ратуй-же его, Петре! — крикнула з розпуки.

— Кого, дитинко, кого? — спитав, хоч она вже кілька разів сказала єму назвище.

— Та Антона; чи ти вже нїчого не чуєш? Я его люблю, від коли памятаю — плакала, тягнучи его за руку, коли він все ще не думав іти.

Механїчно вхопив Петра за капелюх і прибираючи мимохіть скорий хід лїкаря, зійшов з нею по сходах на долину.

При стріляню до цїли стало ся нещастє. Куля заблукалась і поцїлила асесора Антона Бренкена; непритомного занесли его до мешканя.

Перед мешканєм Бренкена поглянув молодий лїкар питаючим поглядом на Тіллї.

— Я зажду на дворі — сказала тихо.

З замкненими очима лежав ранений на своїм ліжку. Петро оглянув рану; она була хоч небезпечна, то однако не смертельна. Чому его рука стала так дивно тяжка і незручна, коли він завязував рану. І чому его очи якось злобно сьвітили на вид блїдого гарного лиця свого колишного товариша шкільного?

Він велїв повідомити Тіллї о станї Антона. Сам не мав сили до того. Громадка цїкавих, що в першій хвили зібрала ся в мешканю асесора, поволи розійшла ся; він лишив ся сам з недужим.

„Я его люблю, від коли памятаю“, звенїло єму заєдно в ухах. Блискавкою перебігло перед ним цїле его житє. Як він безупинно від рана до ночи трудив ся, щоби лише еї дїстати, а тепер, коли вже був близький цїли?

Страшний біль, щось немов милосердє над самим собою почув він в тій хвили і закрив лице обома руками. Поволи опали они від его горячих уст. Его очи уперто вдивили ся в лице недужого і чим довше вдивляв ся в него, тим більше щезав мягкий настрій. Якийсь тайний гнів на приятеля, що без труду добув еї серце, котрого щедро вивінувала доля під кождим оглядом, почав в нім будитись і то чувство кріпшало аж до ненависти. Дика, непогамована лють заволоділа ним цїлим. Ах, коли б він умер! Тіллї переболїла-б, а відтак могла б ще належати до него. На гадку о тім аж повеселїйшав. Але як ярка супротивність відбив ся о его уха легкий віддих хорого і его наповнила страхом повертаюча рожева краска Антонового лиця.

Наглим рухом зірвав ся Петро, его очи горіли. Нї, нї, Антін не сьміє жити! А єсли-б він посунув трохи перевязку рани, лиш так, щоби она знов отворила ся? Хто, хто хотїв би, чи міг би єму щось такого доказати?

В тій хвили опустила Петра вся благородність, всї его гадки, всьо чуте підпорядкували ся его самолюбности. Мимохіть скрутив лямпу; річ, котру хотїв зробити, не могла знести сьвітла. Він витягнув руку...

Як то часто люди, коли спочивають в ліжках і покуса від них далеко, молять ся: „Не введи нас во іскушеніє“; але скоро тота покуса наближить ся до них в різних невзгодинах житя, тодї они не уміють найти тих слів молитви. І Петро їх не найшов.

Его рука дрожала як в пропасници, коли лежала на легко бючім серци раненого. Треба було лише малого, незначного порушеня перевязки, щоби его увільнити від суперника. Але хоч всьо то мусїло зробити ся дуже осторожно, то однако він відвернув голову. Немов би глядаючи якої певної опори, блукали его очи довкола по комнатї, аж вкінци зупинили ся на чімсь яснім, сьвітячім, що продирало ся крізь вікна до хати.

нув, тепер вже дійстно не знати, бо тепер подають аж чотири всілякі хороби а до того ще й самоубийство за причину смерти.

Місто Гаванна, столиця на Кубі, знаходить ся тепер в найбільшій небезпечности і може єсть вже в руках ворохобників. Після послїдних вістий з острова машерує ґен. Ґверра з великою силою войска на столицю і єсть загальне переконане, що панованю президента Пальмаса прийшов вже конець. Ворохобників спонукала до рішучого і енерґічного кроку та обставина, що перед Гаванною явили ся военні кораблї Сполучених Держав і що моряки з них вступили до міста. Ґверра знищив 310 метрів довгий міст зелізничий коло Калькаси, 15 мінут їзди від Гаванни а в наслїдок того мусіли всї поїзди, що оногди вийшли були з Гаванни, вернути назад до міста. Після вістий із Санта Кляра, заняла сей округ кавалєрия повстанців в силї 2000 мужа, під проводом ґенералів Ґуцманна і Феррера.

З Льондону доносять, що тамошний уряд для справ заграничних одержав від британского репрезентанта дипльоматичного в Пекінї телєґраму датовану з дня 12 вересня з повідомленем, що японьскі войска уступили вже зовсїм з Манджуриї. За то торговельний вплив Японців в цїлій Манджуриї збільшив ся так дуже, що мимо т. зв. отвертих дверий для всїх народів до сего краю не приходять до манджурских міст всякі иньші товари як лиш японьскі. Се стало ся причиною, що вже не лиш Сполучені Держави північної Америки, але й союзниця Японії, велика Британїя зачинають кривим оком споглядати на Японців.

Новинки.

Львів, дня 18-го вересня 1906.

— **Є. Вел. Цїсар** жертвував для погорільцїв місточка Козови з приватних фондів 3000 корон запомоги.

— **Є. Е. п. Мінїстер зелїзниць державних** др. Дершатта, вертаючи з Черновець, прибув вчера по полудни до Станиславова. На повитане п. Мінїстра зібрали ся на двірци урядники зелїзниції, представителї місцевих властий і духовеньство. По обідї, в котрім крім мінїстра і супроводячих его урядників взяли участь староста Прокопчиц, бурмістр др. Артур Німгін, директор зелїзниції Фестенбурґ з заступниками директора пп. Подлевским і Ґавром, відбув п. Мінїстер проїздку по місті, відтак оглянув будинок дирекциї зелїзниції державної і уділяв авдиенций, на котрі прибули представителї властий правительственних, автономічних і войскових, депутациї урядників і робітників зелїзничих. Відтак вибрав ся п. Мінїстер в дальшу дорогу.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости: Шлях зелїзничий Вама Рус-Мольдавиця на Буковинї отворено з днем 1-го вересня с. р. також для надання і відбору посилок поспішно-товарових.

— **Фреквенция в руских ґімназиях.** До перемискої рускої ґімназиї вписало ся сего року 829 учеників публичних і 9 приватистів. Всї ті ученики містять ся в 15 клясах, з котрих сїм мають по два відділи. Число учеників в поодиноких клясах єсть слїдуюче: Приготовляюча кляса 46 учеників; I. кл. два відділи 77+76; II. кл. два відділи 62+64; III. кл. 63+64 учеників; IV. кл. 51+49; V. кл. 42+42; VI. кл. 42+40; VII. кл. 58; VIII. кл. 53 учеників. — До станиславівскої рускої ґімназиї записало ся до I. кл. 152 учеників, до II. кл. 105. Обі кляси мають по три відділи. Учительский збір складає ся з 11 учителїв.

— **З „Висшого музичного Інститута“** подають звістку, що в біжучім шкільнім роцї науку гри на фортепіянї обняли: панї Криницка, Галя Ясеницка, Дария Старосольска і Олена Прокешівна. Науку гри на скрипцї обняв п. Адам Должицкий, а коли би — чого надїємо ся — число елєвів в найблизшім часї зросло, то дирекция рішила ся заанґажувати до веденя висшого курсу п-ну Єлисавету Щедровичівну, покінчену консерватористку петербурску і ученицю славно-звістного професора праскої консерваториї Шевчіка.

— **Японьскі гостї на Буковинї.** З Черновець доносять, що цїлий тиждень перебували на Буковинї гостї з Японії, Какусукі Пашо і Шіноре Ральо, урядники мінїстерства рільництва з Токіо, а також Шаншіро Міґіта, професор лїсної школи в Токіо, котрих японьске правительство вислало до Европи, щоби перевели студиї над тутешним лїсництвом. В послїдних днях м. м. були они у Львові. З Австриї мають удати ся до Франциї і Анґлїї. Японьскі гости були в Дорна Ватрі, як звідтам доносять, предметом загальної цїкавости. Оглядали они всюди мовчки, з великою увагою докази поступу в лїсництві і не питаючи богато, записували собі пильно помічення о лїсних дорогах, зелїзницях, заставах та уладженях для сплаву дерева. Про японьске лїсництво давали лише скупі поясненя. Довідано ся від них, що в Японії єсть 800.000 гектарів державних лїсів, в котрих господарка має бути ведена на европейский лад, головно на австрийский. Один з тих Японців останесь по укінченю подорожи у Відни на академиї рільництва, щоби заокруглити своє фахове образоване. Японцї від'їхали з Буковини на Угорщину.

— **Відозва.** Завтра висилає наша інституция 24 хлопців, синів руского народу, до ц. к. промислової школи у Львові, — виправляє як мати свої дїти, а других тілько, бо 26, записала на науку в ріжних перворядних варстатах ремісничих і заведенях торговельних. Цїла та громадка, цїла півсотка бідних хлопцїв так зі школи як і з варстатів поверне кождого полудня і кождого вечера до своєї матери, щоби її накормила, щоби її огріла, обіпрала і дала їй нічлїг.

Родимцї! Ми були сьвідками, що все, коли яка народна інституция била у дзвін тревоги і кликала о ратунок, Ви по можности, а деколи навіть з подиву гідним пожертвованєм спішили їй в поміч; тому і тепер, коли до нашої бурси зголосило ся так велике число, головно синів і сиріт руских селян, що ми мусїли перейти границї фінансової спроможности і вмісто 36, як ми недавно оголошували, приняти мусїли ми 50 хлопців, — маємо надію, що голос наш не буде голосом вопіющого в пустини, але що цїла руска патриотична суспільність, хоч як она з усїх сторін натягана, стягне ся з послїдного і посилати буде стало на удержане тих хлопцїв, котрі рішились упромисловити наш народ, котрі рішились знаціоналїзувати промисл, тую головну підойму економічну всїх народів.

Родимцї! Ви самі добре розумієте, як велику задачу сповняє наша інституция в економічнім відродженю народу, але ви повиннї також знати, як великі суть потреби сеї бурси. Цїле удержане 50 питомців буде коштувати 1500 К місячно, з чого найвисше трету часть заплатять їх родичі і опікуни, а цїлу тисячку зложити мусить кождого місяця наша руска патриотична суспільність. В сїм місяци мусимо в додатку справити 20 нових ліжок, 20 сїнників, простирал і коциків, кілька столів і лавок і розширити льокаль, через що видатки нашї вже в першім місяци будуть так великі, що з позісталої з попередних лїт готівки мало що лишить ся. Отже не остає нам нїчого иншого, як відозватись до Тебе, Руска суспільности, відкликатись до Вашого, Родимцї, патриотизму, запукати до Твого, Руский Народе, серця і надїятись, що Народ, котрий рішив ся іти сьміло на стрічу волї і долї, сею інституцию так заопікує ся, що она в своїх змаганях не устане, противно, що своєю невсипущою працею здобуде вкінци для свого народу золотодайну галузь промислу.

Жертви просимо відсилати на руки п. Івана Бачиньского, голови Бурси і касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок ч. 10.

Від Видїлу Рускої Бурси ремісничої і промислової у Львові.

Петро пізнав, що то було. То була тота сама звізда, що, коли він ще був дитиною, сьвітила просто на его ліжочко в тім часї, як він відмавляв свою вечірну молитву, а мати побожно складала его малї ручки. Єму пригадала ся нараз давна дитиняча пісня, мимохіть став він єї повтаряти і перед его очима з'явив ся образ матери, як она, сидячи на его ліжочку, пригадувала єму, що він за цїлий день вробив, та побожно напоминала нїколи не гнївати ангела, що кождому чоловікови доданий і записує в своїй книжцї всьо, що чоловік злого зробив. По такій науцї мати цїлувала его в чоло і укладала до сну.

Петро вхопив назад свою руку і упав на колїна коло ліжка приятеля. Коли-б ясна звізда була післала до него своє сьвітло одну секунду пізнїйше, то ангел був би вже записав его вину, котру був би мусїв відтак як невидимий тягар всюди з собою носити і котра була би его вкінци загнала до гробу.

Страшенне зворушенє, що грозило єму вже помрачене ума, уступило, він не знав, як довго перебув на колїнах коло постели недужого.

Довкола него панувала глубока тишина а й в нїм всьо утихомирило ся, се була одна з тих великих хвиль, в котрих чоловік чує присутність доброго ангела, що вирвав душу з обіймів лихого.

Коли Петро підвів голову, здавалось єму, немов би довкола него заяснїло ясне сьвітло; він тихо нахилив ся до приятеля, але тепер вже не бачив в нїм суперника, а недужого, що потрібує его помочи. І коли він так сидїв при хорім та его пильно доглядав, став знов роздумувати над своїм житєм, але сим разом вже инакше, як перед годиною.

Так, правда, він працював, безупинно, без відпочивку; але чи его праця була дійстно така, що заслугувала би на велику нагороду? Чи при тій роботї не присьвічувала єму лиш гадка на зиск, на власну користь, при помочи котрих хотїв сотворити собі власне щастє? Его славили загально яко спосібного лїкаря, він міг повеличати ся великими успіхами, але якже рідко гадав він над тим, що в чоловіцї єсть і душа, котра часто більше болїє як тїло, та що треба лише одного сердечного его слова, щоби і їй влити каплю бальсаму, як рідко терпів він з своїми недужими, як рідко відчував їх біль.

Ще нїколи не видавало ся для него лїкарске зване таке величне і красне як власне тепер, в годинї поправи і жалю, в котрій прийшов заразом до пересьвідченя, що не служив єму так, як належало, і сильно собі постановив від тепер посьвятити єму цїлу свою силу.

Хорий отворив очи.

— Звідки ти взяв ся коло мене, Петре? — спитав зачудований.

— Тіллї мене візвала — відповів лїкар і велїв приятелеви мовчати, а коли побачив, що він хоче ще о щось питати, замітив тихо:

— Завтра приведу до тебе Тіллї.

Він бачив, як по блїдім лици Антона перебіг щасливий усьміх, що відтак і в снї не сходив з его губ.

На другий день пішов Петро до Тіллї.

В его чертах було щось торжественного, благородного і коли він проводив єї до приятеля, здавало ся єму, що она якась цїлком инша, як була перше; все ще була она для него якимсь незвичайним єством, але він міг на неї дивити ся, не думаючи о тім, що она мала до него належати.

Петро вернув до свого місця замешканя. Его недужі побачили на перший погляд, що він змінив ся; вправдї не говорив більше як перед тим, але в его мові і в его очах було щось такого, що добродійно на них впливало.

Ще ревнїйше як перше посьвятив ся своєму званю і віддав ся єму цїлковито. Засїяв неодно здорове зерно, неодну зболїлу душу, потїшив і поміг неодному нещасному вийти на праву дорогу.

Кождого вечера глядів на небо і нїмою молитвою дякував провидїню за спасене своєї душі.

А нїхто навіть не причував, кілько він завдячував одній з безчисленних зірок.

— **Зменшене ґарнізону.** Із Станиславова доносять, що з весною слідуючого року два баталіони коломийского 24 полку похоти, котрі тепер стоять залогою в Станиславові, будуть перенесені до Черновець а так само підуть звідтам і драґони. В виду того нема вже бесіди о будові нової касарні для краєвої оборони, бо она буде містити ся в касарни піхоти а касарня кавалерні буде стояти пусткою.

— **За побите на смерть гузара** арештовано в Ярославі Стефана Дуба, Щепаняка, Ґузовского і Подольця, синів господарских з долішно-лежайского передмістя і з Кругеля. Діяло ся очевидно в шинку. Дубови було вже за довго чекати на пиво і він зачав ганьбити шинкарку, котра з причини великого числа гостий не могла всіх борзо обслужити. Гузар звернув увагу Дуба, що то не яло ся так робити а Дуб тоді вдарив гузара склянкою по голові так, що аж єму єї провалив. Тоді і прочі три арештовані кинулись на гузара і стали єго бити так, що він аж стратив притомність. Коли опісля опритомнів, заволік ся до дому а команда войскова, перед котрою він з обави кари за недозволений вихід сказав, що то кінь так єго тратував, казала відставити єго до шпиталю, де він по двох неділях недуги помер минувшого понеділка. Перед смертию розповів правдиву причину свого покаліченя і сказав, хто єго побив і на тій основі арештовано повисших забияків.

— **Загадочною смертию** померла 28-літна служниця зі Львова, Анна Спуликівна. На дорозі до Збоїск знайшов єї патролюючий жандарм непритомною і взяв ся зараз єї ратувати; однак підчас транспортованя єї до шпиталю она померла, а тіло зложено поки що в трупарни в Замарстинові в цїли переведеня судово-лікарскої обдукциї. Припускають, що Спуликівна отроїла ся по суперечці з своїм нареченим.

† **Померли:** О. Михаїл Мрозовский, гр.-кат. парох в Кореници, деканата ярославского, упокоїв ся дня 15-го с. м. в 63-ім році житя а 29 ім сьвященьства. — Гавриїл Коцюба, емеритований ц. к. старший інтендант войсковий, упокоїв ся у Львові дня 14-го с. м. в 59-ім році житя; — — О. Іларіон Квасницкий, парох в Незнанові бужского деканата, упокоїв ся дня 15 с. м. в 77. році житя а 49 сьвященьства. — Анна Петровска з роду Валявска, вдовиця по гр. кат. душпастири в Будилові, упокоїла ся 15 с. м. в 76 році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Оповіщене.** В слід оголошеня з 4-го мая 1906 ч. IX. 1249/37 о лїцитацийній продажи селяньским годівельникам копий вибракованих, але здібних ще до розплоду клячий войскових подає ся до відомости, що продаж таких клячий в Галичині, під условіями поданими в наведенім тутешнім рескрипті, відбуде ся в слідуючих днях і місцевостях:

в дивізиї трепу ч. 11 у Львові 25 вересня 1906 о годині 8-ій рано, при площи парковій в Сокольниках;

в дивізиї трепу ч. 10 в Перемишли 27 вересня 1906 о 8·30 рано в бараках ч. VIII;

в дивізиї трепу ч. 1 в Кракові 26 вересня 1906 о 8 рано в касарнях над Вислою (Weichsel-depotkaserne).

Ціна купна клячи має бути зложена готівкою при лїцитациї. — З ц. к. Намістництва.

Телеґрами.

Відень 18 вересня. Президент висшого суду краєвого Є. Е. Александер Тхоржницкий приїхав тут зі Львова.

Берно 18 вересня. Вчера відкрито тут межнародну конференцию в справі охорони робітників. По принятю реґуляміну нарад ухвалено резолюцию, звернену против уживаня жовтого фосфору в фабрикациї сірничків.

Варшава 18 вересня. Вчерашної ночи напало 40 людий на поправче заведене на Мокотовскім передмістю, в котрім знаходить ся кількадесять політичних вязнів. Патруля однак відогнала їх вистрілами. Пятьох з них арештовано і застрілено.

Люблин 18 вересня. Зловлено тут двох участників нападу на стражників в Коньскій Воли. Мешканє, в котрім їх зловлено, наймала партия і уміщала в нім членів орґанізациї боєвої. Арештовані мали признати ся до цілого ряду терористичних рабунків.

Петербург 18 вересня. (П. А.) Похорон Трепова відбуде ся аж по повороті царя дня 19 с. м. в Петергофі.

Петербург 18 вересня. (П. А.) Пара царска разом з наслідником престола вибрала ся на кількадневну прогульку до фінляндского побережа на царскім яхті „Standard“. Ходить ту о звичайну проїздку для відпочинку, яку цар устроює майже що року, подібно як то робив цар Александер II. Підчас тої прогульки відбувають ся звичайно також лови. В виду того всякі комбінациї політичної натури, сполучувані з подорожию царя, суть безосновні.

Петербург 18 вересня. З кругів зближених до конституцийних демократів („кадетів“) зачувати, що шведске правительство відмовило просьбі представителів тої партиї о позволенє на з'їзд в Штокгольмі а то зі взглядів межинародної натури.

Одеса 18 вересня. Віддано під суд военний 6 анархістів, котрі доконали збройного нападу на філію банку межинародного в Кахівці і зрабували 11.000 рублів, причім убили 6 осіб.

Київ 18 вересня. Внеодовзі відбуде ся з'їзд поміщиків з України і Поділя в справі аґрарній; кождий повіт вишле 2 делеґатів, Поляка і Росиянина.

Льондон 18 вересня. „New Agency“ доносить з Порт Саїд, що на пароході „Азия“ вибух серед войска, котре тим пароходом перевожено, бунт, котрий по завзятій борбі здушено.

Мілано 18 вересня. На засїданю межинародного конґресу мирового відчитано богато телеґрам, надісланих зі всіх сторін сьвіта. По довшій дискусиї ухвалено резолюцию з виразами симпатиї для жертв подій на Кавказі і в царстві польскім.

Палєрмо 18 вересня. В многих недалеких місцевостях як в Альта Вілля, Санта Флявія і ин. дало ся почути землетрясене. Також і в самім Палємо було вчера чути слабе трясенє.

Софія 18 вересня. Після донесеня часописий мала сербска сторожа пограничпа зловити трох турецких офіцирів, підозріних о шпіґуньство.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).